

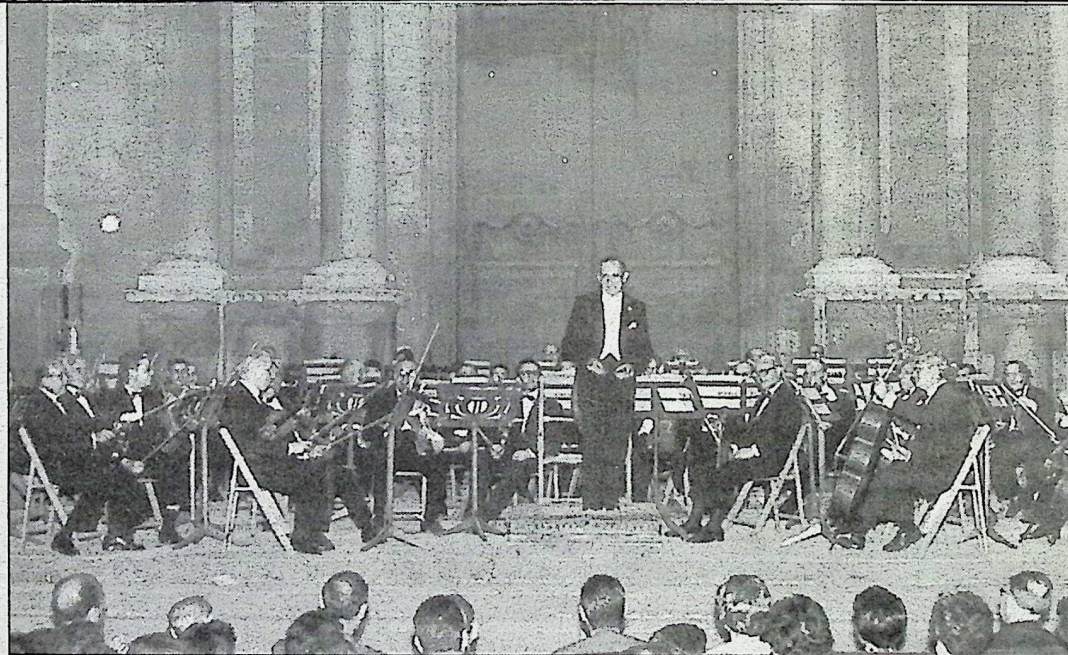
Va marcar una època en la vida musical de la ciutat, a mitjan segle XX

Vic recorda el mestre Subirachs, en el centenari del seu naixement

JORDI VILARRODÀ

Vic Una conferència i un concert recordaran a Vic el centenari del naixement de Rafael Subirachs i Ricart (1902-1977), compositor, pedagog i figura clau en la història musical de la ciutat a mitjan segle XX. Els actes els ha organitzat l'Escola de Música, de la qual Subirachs va ser director durant un llarg període de 40 anys. **"Volem recordar-lo perquè va ser una figura important"**, explica Sebastià Bardolet, director de l'Escola de Música, **"encara que al final de la seva vida va quedar relativament oblidat"**.

El primer dels actes tindrà lloc aquest divendres a les vuit del vespre, a la sala de la Columna de l'Ajuntament, i consistirà en una conferència del musicòleg i contratenor Jordi Domènech sobre la vida i obra de Subirachs, il·lustrada amb enregistraments de les seves obres, i seguida d'una breu intervenció de la coral Canigó. La commemoració continuarà el dia 11 d'abril amb un concert de música popular i religiosa en el Vic del segle XX, a la biblioteca Joan Triadú. El repertori d'aquest concert estarà integrat per peces de Subirachs, interpretades pel cor infantil de l'Escola de Música de Vic, el cor Nàïades i l'Orquestra de Cambra de



Rafael Subirachs i Ricart —a la foto, dirigint— omple mig segle de vida musical a Vic

Vic (OCV) sota la direcció de Jordi Mora. Una part d'aquest repertori consistirà en peces que el mestre harmonitzava i preparava per als alumnes de l'Escola de Música.

Rafael Subirachs i Ricart va néixer el mateix any que mossèn Miquel Rovira fundava a Vic l'Orfeó de Sant Lluís Gonzaga —que al cap de pocs anys prendria el nom d'Orfeó Vigatà. Gairebé tota la seva vida va estar vinculat a aquesta entitat, on va ingressar quan tenia vuit anys a l'Escola Popular de Cant i Gimnàstica Rítmica. En la

seva formació musical va rebre lliçons de destacats compositors com Lluís Romeu, Joan Lamote de Grignon i Crisòfol Taltabull, i amb només 22 anys va ser nomenat sotsdirector de l'Orfeó Vigatà (no en va ser titular fins l'any 1957, amb la mort de mossèn Miquel Rovira). Al mateix temps, el 1928, va ser nomenat director de l'Escola de Música de Vic i va guanyar la plaça de director de la Banda Municipal, càrrecs que ocuparia fins la seva jubilació. El 1931, Rafael Subirachs va fundar l'Orquestra de Cambra de Vic,

precedent llunyà de l'actual. El desaparegut teatre Canigó va ser escenari de 570 concerts de les dues formacions. Com a compositor va ser autor d'una extensa obra, que va des del *lied* —cançó lírica sovint amb textos de grans poetes catalans— fins al repertori religiós, la música popular o la música temàtica. **"Era un autor molt prolífic"**, destaca Sebastià Bardolet, recordant que en la seva obra hi figura **"fins i tot una simfonia"**. Subirachs va llegir l'afecció per la música al seu fill Rafael, cantautor i compositor.

La continuïtat musical entre dues etapes

Vic Rafael Subirachs i Ricart va mantenir la continuïtat de l'activitat musical a Vic en una etapa difícil. La seva activitat en diferents àmbits —Orfeó Vigatà, Escola de Música, Banda Municipal i Orquestra de Cambra— el converteix en una figura indispensable en la vida musical de la ciutat, **"que ell vertebrava fins als anys 70"**, segons Sebastià Bardolet. **"No hi ha dubte que va portar l'Orfeó a les seves màximes fites"**, com el concert que el 1961 va oferir al Palau de la Música Catalana amb l'Orfeó de Glück. Quatre anys després, l'Orquestra Simfònica de Barcelona va estrenar també la seva *Simfonia en fa menor*.

Als anys 50, va organitzar també uns festivals musicals d'estiu que van ser els precedents dels actuals: **"No hi ha dubte que tenia mèrit fer-ho, en aquella època"**, diu l'actual director de l'Escola de Música. En aquesta institució, però, la continuïtat entre la llarga etapa de Subirachs i l'actual va quedar gairebé trencada amb la seva jubilació i mort, i amb la decadència de la institució en els seus últims anys com a director. **"Tot i això, és part d'una història que volem assumir com a pròpia"**, diuen els actuals responsables del centre.